

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874535360/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

aldrig hørt saa mange Ord af Deres Mund i al den Tid, jeg har kendt Dem.

— Nej, jeg præker kun, naar jeg er rigtig gal i Hovedet, saa maa det have Luft. Nu er jeg færdig, og nu gaar jeg. Men det siger jeg Dem, om nogen Tid, naar jeg har summet mig, saa kommer jeg med min Kane, og Fanden skal tage mig, om De ikke skal ud at køre, om jeg saa skal høre Dem ud i Kanen. Farvel!

Og i en Fart var han ude af Døren. Cecilie blev staaende, først maaløs af Forbavselse, derpaa lo hun igen, nynnede, medens hun tændte Lys, og sagde halv højt:

— Ja en Kanetur kunde for Resten være yndig.

Den næste Morgen var hun derimod meget misfornøjet med sig selv. Hun havde tænkt sig som Sejrherrer i en Samtale med Povlsen, i hvilken hun burde have ladet sin Trossikkerheds og Dannelses Batterier spille af al Kraft, og nu . . .? De Rørelser i Stemning og Fantasi, hvorpaa hun havde villet kende Genfødselsprocessen i sig, var standsede. Hun gav sig til at blade i de opbyggelige Bøger og Traktater, der ophobede sig paa hendes Bord. Siden Pastor Alstrups Ankomst til S., gjorde Byens Boghandler i den Art Litteratur. Men hendes Tanker gled ud fra Ordene, hun læste. Det gamle Sværmeri for at køre i Kane drillede hende som en Nisse. Hun saa Kaneheste med Svejf og Fjerbusk paa Hovedet og hørte Klokkerne klinge hver Gang, hun forsøgte paa at læse en Side ned. Hun kom til det Resultat, at det maatte være en af de Anfægtelser, som hun havde læst om, der af og til plagede de troende. Opad Formiddagen tog hun sit Tøj paa, og uden i Forvejen at have taget nogen som helst Beslutning rettede hun sin Gang mod Præstegaarden. Hun gik ind i Porten, hvori Indgangsdøren til Behoelseslejligheden var; der blev hun staaende, ængstelig og uvis. Flere Gange greb og slap hun Klokkestrengen, trak hver Gang en lille Kende stærkere end før, og da hun efter flere Forsøg hørte Klokken give Lyd, isnede det helt igennem hende. Da en Pige lukkede op, hørte hun i Entreen Latter og højrøstet Tale lyde ud fra Dagligstuen, hvor Pigen paa hendes Spørgsmaal, om Præsten var hjemme, viste hende ind.

Omtrent en halv Snes unge Damer sad i Kreds om Bordet og drak Chokolade. Pastor Alstrup gik op og ned ad Gulvet i en vatteret og stukken Silkemorgenfrakke med et oprømt Ansigt. Ved Fru Staals Indtrædelse studsede han en Smule, men sagde straks let og muntert: